

Jeesuksen salakoulu

Pekka Ervast

PEKKA ERVAST

JEESUKSEN SALAKOULU

Evankeliumitutkimus

*Tehkää parannus, sillä taivaan
valtakunta on lähestynyt.*

Matt. 3:2

2024

Teksti digitoitu 5. painoksesta.

Kieliasua on hieman uudistettu.
(ks. Toimittajan jälkisanat)

Taitto: Jukka I. Lindfors

Sisällys

Omistus	5
Portin edustalla	6
Uskonto tieteenä	7
Miten Uutta testamenttia on luettava?	15
Portista sisälle	24
Jeesuksen vertaukset	25
Esikartanossa	43
Enkeli ja demoni	44
Jeesuksen viisi käskyä I	54
Jeesuksen viisi käskyä II	68
Isä meidän I	75
Isä meidän II	83
Isä meidän III	89
”Yksi on teidän Mestarinne”	95
Temppelissä	102
Kristusvihkimykset	103
Kirkko temppelin symbolina	113
Pyhä ehtoollinen	114
Toimittajan jälkisanat	121

Omistus

SINULLE JEESUS, josta evankeliumit kertovat ja joka ennen meitä olet kulkenut Tien, rohkenen omistaa Sinulle nämä sivut, joilla olen tutkinut Sinun sanojesi henkeä.

Sinä olet yhtä uudenaikainen kuin me nykyajan lapset, sillä aikoinasi Sinä saarnasit samaa suosiotaan umpimähkään jakelevaa ja vihassaan leppymätöntä epäjumalaa vastaan, johon emme mekään ole saattaneet uskoa. Yhtä kriittisellä silmällä Sinä mittasit ja punnitsit kaikkia elämän arvoja kuin mekin yritämme tehdä, vaikka me arvosteluissamme usein osumme harhaan. Mutta Sinä olet uudenaikaisempi kuin me, Sinä olet tulevaisuuden ihminen verrattuna meihin nykyajan lapsiin, sillä Sinun henkinen näköpiirisi on laajempi, Sinun tietäjänkatseesi terävämpi, Sinun ihmistuntemuksesi syvempi ja sydämellisempi kuin konsanaan meidän.

Minä rakastan Sinua ja tahtoisin, että muutkin, joiden korvissa Sinun nimesi kaikuu kotoisalta, oppisivat tuntemaan, ken Sinä todellisuudessa olet ja minkä ihanan maailmankuvan Sinä olet jättänyt seuraajillesi.

Portin edustalla

*Silloin hän avasi
heidän ymmärryksensä
käsittämään kirjoitukset.*

Luuk. 24:45

Uskonto tieteenä

Ennen kuin voimme tutkia uskonnon ja tieteen keskinäistä suhdetta ja selvittää, millä tavalla ja mitä ehtoja täyttämällä uskonto voisi olla tieteenä, meidän täytyy määritellä, mitä tarkoitamme käsitteillä ”uskonto” ja ”tiede”, ja tahdomme nyt antaa niistä yksinkertaisen ja kylmän järjen kannalta tehdyn määritelmän. Uskontokäsitettä kyllä määritellään monella tavalla, ja useimmiten tunteen, hartauden ja mystiikan kannalta. Mutta kun kylmän järjen kannalta etsimme määrittelyä tieteen ja uskonnon käsitteille, silloin selviävät molemmat käsitteet meille parhaiten.

On kolme ihmisjärjen toimintatapaa. Niitä kutsutaan tunnetuilla nimityksillä tieteeksi, filosofiaksi ja uskonnoksi. Tiede, ollakseen tiedettä, perustuu aina havaintoihin, tosiseikkoihin, niiden loogiseen luokitteluun ja niiden nojalla muodostettuihin luonnonlakikäsitteisiin. Tiedettä ei ole empiirisessä merkityksessä mikään, mikä ei perustu suorastaan havaittuihin tosiseikkoihin. Tieteellisen tutkimuksen avulla onkin tämä näkyvä maailma, joka meitä ympäröi, ja oma ruumiillinen olemuksemme tulleet meille sangen tunnetuiksi. Meidän ei tarvitse enää luottaa merimiesten liioiteltuihin tarinoin tiettäväksemme, minkälaisia ovat muut maanosat, muut maat ja kansat ja millä tavalla ihmiset elävät muualla. Meidän tieteellinen tutkimuksemme on paljastanut meille, minkälaista elämä on tämän maapallomme pinnalla – ihmisten ja kansojen sekä eläinkunnan ja kasvikunnan elämä. Tieteemme on myös avannut meille avaruuksien salaisuudet, niin että astronomisia kirjoja luettuamme meidän ei tarvitse luottaa ainoastaan aistinvaraisiin, hetkellisiin havaintoihin, vaan tiedämme katsolessamme tähtitaivasta, että avaruus on edessämme ja että avaruudessa nuo kaikki loistavat ns. taivaankappaleet ovat samanlaisia suuria aurinkoja, tähtiä kuin meidän aurinkomme ja muutamat niistä planeettoja niin kuin meidän maapallomme. Tiedämme myös tieteellisen tutkimuksen

nojalla, minkälainen on meidän fyysinen ruumiimme. Ei tarvitse nojautua otaksumiin eikä erehdyksiin ruumiinrakenteemme, verenkiertomme ja hermostomme suhteen, sillä ne tunnetaan tieteellisen tarkasti.

Mutta vaikka paljon on jo tehty tästä maailmasta havaittavaksi silmillemme ja ymmärrettäväksi järjellemme, on vielä suunnattomia aloja, joista tieteellinen tutkimuksemme ei ole voinut lausua ratkaisevaa sanaa. En tahdo kääntää huomiotanne muuhun kuin siihen ilmiöön, joka varmasti kohtaa meitä jokaista, nimittäin kuolemaan. Sitä, mitä fyysisen ruumiin kannalta on itse kuoleminen, on kyllä tieteellinen tutkimus koettanut selvittää, mutta sitä, mitä kuoleman takana on ja onko mitään elämää kuoleman tuolla puolen, ei virallinen tiede ole voinut meille paljastaa. On vielä toinen seikka, jonka edessä tieteellinen tutkimus niin ikään mykistyy, vaikka sekin kysymys on jokaista ihmistä niin lähellä, että hänen ajatuksensa ainakin joskus kääntyy siihen: Mikä on Jumala? Mikä on tämän olemassaolon alkusyy? Mikä on se tuntematon voima, joka on kutsunut elämän esille ja joka on luonut ihmiset tähän maailmaan? Mikä on se ihmeellinen viisaus, joka on kaiken takana? – Tiede ei ole voinut tähän kysymykseen vastata, sillä vaikka se etsii elämän alkusyytä ja vaikka se menee takaisin aivan äärimmäiseen ajateltuun atomiin, tuon atomin takana on kuitenkin välttämättä jokin tajunta, jokin elämä, joka on kaiken olemassaolon syvin syy ja perusta ja jota tiede ei osaa selittää eikä määritellä.

Mutta kysymys Jumalasta samoin kuin kuolemankysymys on jokaista ihmistä lähellä. On luonnollista, että ihmiskunta ei ole voinut syrjäyttää näitä kysymyksiä ja tyytyä siihen, mitä varmasti tiedetään. Ennen, jolloin varmojen tietojen lukumäärä oli pienempi kuin nykyään, ahdistivat tavaltaan elämän suuret arvoitukset ihmisiä vielä painavammin kuin nykyään. Meidän aikamme koulupoika tietää enemmän luonnosta ja elämästä kuin keskiajan piispat ja papit. Mutta kuitenkin huomaamme, että samalla kun ihmisen järki kehittyy ja hänen näköalansa laajenee, niin että hän ymmärtää enemmän näkyvää maailmaa, samalla nuo ikuiset kysymykset kuolemasta ja elämän alkusyyistä kuitenkin painavat yhä edelleen, rasittavat ja ahdistavat häntä, niin että hän tahtoisi niihin vastausta ja ratkaisua.

Millä tavalla ihminen saattaa nyt asennoitua sellaisten kysymysten suhteen, joita tiede ei hänelle ratkaise? Kahdella tavalla, filosofisella tai uskonnollisella. Kun ihminen suhtautuu niihin filosofisella tavalla, se merkitsee,

että hän koettaa itse ajatella kysymyksiä ja etsiä itse niihin vastausta. Hänen vastauksensa laatu riippuu silloin lähtökohdasta, jonka hän ottaa ajattelunsa perustaksi. Jos hän perustaa ajattelunsa sisäiseen aavistukseen eli tuntemukseen, että on olemassa muutakin kuin näkyvä maailma ja että on olemassa näkymätön jumalallinen voima ilmiömaailman takana, silloin hän deduktiivisesti laskeutuu ylhäältä alaspäin ja koettaa sisäisen intui-tionsa valossa selvittää itselleen elämän ratkaisemattomia kysymyksiä. Toisenlainen filosofinen ajattelu taas nojautuu ulkonaisiin tieteellisiin ha-vaintoihin perustuen siihen, mitä varmasti tiedetään, ja koettaa siitä läh-tien induktiivisesti järjeilemällä selvittää itselleen niitäkin asioita, jotka ovat tieteelle tuntemattomia. Tämän luonteinen filosofoiminen on vienyt monia materialismin helmaan.

Mutta kaikki ihmiset eivät itse ajattele. Joskus ohimennen he saattavat kiinnittää huomionsa elämänkysymyksiin suuren surun tai järkyttävän kohtaloniskun murtamana, mutta muuten he eivät vaivaa järkeään ajat-telemalla vaan tyytyvät maailmankatsomuksessaan sellaisiin ratkaisuihin, joita saavat toisilta. Ja kun ihminen ei koeta itse järjellään ratkaista elä-mänkysymyksiä vaan tyytyy ratkaisuun, jonka toinen ihminen tai laitos, esimerkiksi kirkko antaa hänelle, silloin hän asettuu uskonnolliseen suh-teeseen elämänkysymyksiin. Silloin hän uskoo eikä ajattele.

Hän voi tietenkin olla onnellinen uskossaan. Keskiajan ihmisen on-nea ei häirinnyt hänen uskonsa siihen, että maapallo oli litteä, että taivas kaareutui kristallisena kupukattona sen yli ja että auringot ja tähdet oli-vat taivaallisia lyhtyjä, jotka vuorotellen valaisivat ihmisten elämää maan päällä ja kiertelivät kauniisti radoillaan litteän maan ylitse, milloin häviten näkymättömiin maan alapuolelle, milloin taas nousten säännöllisesti yli maanpinnan ja tehden kierroksensa maan yli. Päinvastoin tämä usko sel-vitti hänelle, mitä hän näki silmillään, eikä hänen ollenkaan ollut vaikeata uskoa, että tuon taivaallisen kuvun toisella puolella asui Isä Jumala enke-lijoukkoineen ja että sinne ihminen, joka eli niin kuin Jumala tahtoi, uskoi niin kuin kirkko opetti ja maksoi veronsa säännöllisesti Jumalan miehille ja kirkolle, pääsi kuoltuaan autuaitten joukkoon.

Tietenkin ihminen, joka ei ajattele, saattaa tyytyä melkein minkälai-seen maailmankuvaan tahansa, kunhan se ei liiaksi loukkaa hänen omaa

jokapäiväistä ymmärrystä. Sen tähden näemme, että vielä tänä päivänä suurin osa ihmiskuntaa ei itse mieti suuria arvoituksia vaan tyytyy siihen ratkaisuun sekä kuolemankysymyksestä että Jumalan kysymyksestä, jonka kirkot ja uskonnot sille tarjoavat. Onhan jokainen uskonto ulkonaisesti järjestelmä, joka selittää maailmankaikkeutta ja antaa määrittelyjä siitä tuntemattomasta, jota tiede ei ole osannut ratkaista. Jokainen uskonto antaa metafyyssisen maailmankuvan. Ja mitä muuta ihminen, joka ei itse filosofoi, tekisi kuin tyytyisi valmiiseen kuvaan? Uskonnot ovat aina esiintyneet suurella mahtipontisuudella ja sanoneet, että niiden ratkaisu on oikea. On luonnollista, että suurin osa ihmiskunnasta omaksuu vastustamatta tämän uskonnon antaman maailmankuvan.

Mutta palatkaamme alkuperäiseen aiheeseemme. Kun kysymme, voisiko uskonto muodostua tieteeksi ja mitä ehtoja sen silloin pitäisi täyttää, jotta se olisi tiedettä, niin tämän seikan saatamme selvästi määritellä pysytellen yhä kylmän järjen kannalla. Voimme sangen selvästi esittää ne vaatimukset, jotka uskonnon silloin tulisi täyttää. Jos otamme erityisen tieteenhaaran, sanokaamme astronomian eli tähtitieteen, tiedämme, että tämä on tutkimuksissaan päässyt tiettyihin johtopäätöksiin maailmanrakenteesta. Näitä johtopäätöksiä esitetään astronomiaa käsittelevissä kirjoissa. Kirjoja on osaksi syvästi tieteellisiä ja siis vaikeatajuisia, osaksi kansantajuisia. Koska näet on tahdottu saattaa kansan tietoon tähtitieteellisen tutkimuksen tuloksia, on myös kirjoitettu teoksia, joissa helposti käsitettävällä tavalla esitetään sitä kuvaa maailmankaikkeudesta, johon on päästy tutkimalla tähtitaivasta. Kun tavallinen ihminen ottaa lukeakseen tähtitieteellisiä teoksia, voitettuaan ensimmäiset vaikeudet ja totuttuaan ajatustaan seuraamaan kirjan esitystä hän pääsee järkipäiseen käsitykseen siitä, mitä tähtitiede on ja mitä se opettaa. Kun hän ajattelee ja käyttää järkeään, hän omasta mielestään täysin pätevien syitten nojalla rupeaa uskomaan siihen, mitä tuo tähtitieteellinen kirja opettaa. Hänkin tulee aivan vakuuttuneeksi siitä, että vuodenajat vaihtelevat maan kiertäessä auringon ympäri, että yö ja päivä seuraavat toisiaan sen tähden, että maa samalla kiertää itsensä ympäri ja kääntää milloin toisen, milloin toisen puoliskonsa kohti aurinkoa, että ns. kiintotähdet ovat aurinkoja, yhtä suuria tai vielä suurempia kuin meidän aurinkomme, että pyrstötähdet

kulkevat määrättyjä ratoja jne. Hän pääsee täyteen vakaumukseen siitä, että asiat, joita esitetään tähtitieteellisissä kirjoissa, ovat tosia, ja hän tietää, että kaikki muutkin sivistyneet ihmiset uskovat niihin.

Mutta minkä nojalla lukija sitten tulee tuosta kaikesta vakuuttuneeksi. Yksinkertaisesti sen nojalla, että hän luottaa siihen, että mitä tähtitieteellisessä kirjassa on esitetty, on saavutettu tutkimalla ja tekemällä havain-toja, laskemalla suurenmoisia ja vaikeita laskuja ja tekemällä kärsivällisyyttä kysyviä havain-toja. Hän edellyttää tämän, ja kaikki muutkin ihmiset, jotka uskovat tähtitieteellisiin esityksiin, edellyttävät, että ne, jotka ovat julkais-seet tutkimuksiensa tulokset, ovat todella tutkineet noita asioita ja todella tietävät, mistä puhuvat. Kun he kertovat, millä tavalla he ovat päässeet toiseen tai toiseen tulokseen, on se lukijalle aivan kuin todistus. Se ei kyl-läkään ole todellinen todistus. Jotta se olisi sitä, pitäisi lukijan itsensäkin tehdä samoja havain-toja, suorittaa samoja laskelmia, mutta hän huomaa lukiessaan, että todistelu vaikuttaa todistuksen tavalla. Hän luottaa siihen rehellisyyteen, joka on tutkijoita elähdyttänyt, ja heidän tieteelliseen tar-koitukseensa ja heidän havain-tojensa tieteellisyyteen. Mutta hän tietää, että jos hän itse tahtoo päästä välittömään tietoon niiden tosiseikkojen ehdottomuudesta, jotka esitetään tähtitieteellisessä kirjassa, hänellä on edessään tietty tie kuljettavana. Jos hän ensin suorittaa tietyn kurssin ma-tematiikassa, sitten liittyy johonkin yliopistoon jatkamaan tutkimuksiaan, lähtee tähtitieteen professorin luokse ja ilmoittautuu hänen oppilaakseen, tulee apulaiseksi observatorioon, jossa hänellä on tilaisuus tehdä havain-toja, niin hän täyttää kaikki nämä ehdot ja hän voi kohta kohdalta todis-taa itselleen ehdottoman tosiksi asiat, jotka on esitetty tähtitieteellisessä kirjassa. Hän tietää tämän, ja sen tähden hän on rauhallinen. Onhan aina ihmisiä – tiedemiehiä, jotka näin tekevät ja jotka lähtevät itse tutkimaan ja tekemään havain-toja, ja nämä tiedemiehet varmentavat toinen toisensa tutkimuksia, jatkavat, lisäävät ja täydentävät niitä.

Nyt ymmärrämme, kun pidämme kiinni tästä määritelmästä, mitä voisimme vaatia uskonnolta myöntääksemme sen olevan tiedettä: aivan yksinkertaisesti ennen kaikkea sitä, että se maailmanselitys, jonka us-konto antaa, ei olisi tyhjää lorua, ei olisi itse puolestaan uskoa, ei mitään umpimähkäistä ajattelua, ei spekulatiota, ei harhaluuloa, ei taikauskoa,

vaan että se olisi tietoa. Jos uskonto olisi tiedettä, silloin pitäisi sen maailmanselityksen, jonka uskonto antaa, perustua tietoon. Tämä on aivan päivänselvä asia. Kun uskonto selittää, että niin ja niin on ihmisen elämä kuoleman jälkeen sekä sellainen ja sellainen on suuri tuntematon Jumala, niin tämä on tietenkin tiedettä, jos se perustuu tietoon. Ei kukaan ihminen, joka loogisesti ajattelee, voi tätä kieltää. Uskonto olisi tiedettä yhtä hyvin kuin astronomia, jos se maailmanselitys, jonka uskonto antaa, perustuisi tietoon. Eikä tämä ollenkaan merkitse sitä, että uskonnon antama maailmanselitys olisi heti kaikille päivänselvä, niin että jokainen voisi sen heti todistaa itselleen. Päinvastoin. Äsken puhuessamme astronomiasta tulimme siihen selvään johtopäätökseen, että jos ihminen tahtoo ehdottomasti todistaa itselleen, että astronomiset tiedonannot ovat tosia, hänen täytyy kulkea tietyn tutkimuksen tietä. Aivan samalla tavalla ymmärrämme, että jos uskonnon antama maailmanselitys perustuu tietoon, täytyy yksityisen ihmisen voida todistaa tämä asia itselleen sillä tavalla, että hän kulkee jotakin tiettyä tutkimuksen tietä. Ja samalla tavalla kuin ihmiset saattavat luottaa tähtitieteilijöiden antamiin selityksiin maailmanrakenteesta sen nojalla, että he uskovat näiden rehellisyyteen, samalla tavalla he voivat luottaa ennakolta uskonnon antamiin maailmankuviin, jos he ovat vakuuttuneita siitä, että nämä maailmankuvat perustuvat tutkimuksiin ja ovat rehellisiä esityksiä niiden tuloksista. Tämä on niin selvä asia, niin loogista ja järkevää, että meidän tosiaan täytyy tehdä seuraava kysymys itsellemme: ”Onko kaikki uskonto aina ollut vain taikauskkoa? Onko uskonto aina ollut filosofiaakin alempana, puhumattakaan tieteestä? Onko tosiaan niin, että suuri salaisuus kaiken takana, se, jota me kutsumme Jumalaksi, ja koko elämä kuoleman toisella puolella, on aina ja kaikkialla pysynyt tutkimattomana salaisuutena? Onko ehdottomasti niin, että nämä kysymykset, jotka ovat jokaista yksityistä ihmistä kaikkein lähimpänä, ovat aina olleet ratkaisemattomia ja yhä ovat, ja että niitä ei voi yrittääkään ratkaista muuten kuin taikauskon tai oman hataran ajattelun avulla? Onko tosiaan niin?”

Meidän täytyy välttämättä tehdä tämä kysymys, kun niin elävästi ymmärrämme, että asioiden tila voisi olla toinenkin. Ymmärrämme aivan selvästi, että uskonto voisi olla tiedettä, jos vain jollakin ihmisellä voisi

olla tietoa esimerkiksi kuolemantakaisista asioista tai siitä suuresta salaisuudesta, jota me kutsumme Jumalaksi. Jos jollakulla ihmisellä voisi olla tietoa niistä, niin se kuva, jonka hän antaisi näistä asioista, ja se, mitä hän kertoisi niistä toisille ihmisille, perustuisi tietenkin tietoon. Sillä maailmankuvalla olisi siis tieteellinen arvo, huolimatta siitä, että toinen ihminen ei voisi sitä heti todistaa itselleen.

Kuinka nyt lienee? Mikä on uskontojen asema? Mitä ne itsestään väittävät? Ottakaamme huomioon ainoastaan eräs tosiseikka, se, että jokainen uskonto aina on sanonut: ”Minulla on totuus, minä tiedän mistä puhun.” Jos te menette tänä päivänä kenen tahansa protestanttisen teologin luo ja kysytte: ”No, onko se taikauskoa, mitä te selitätte Jumalasta ja elämästä jne., vai onko se omaa filosofiaanne?”, hän kauhistuen vastaa: ”Ei suinkaan se ole taikauskoa enempää kuin filosofiaakaan, sillä se on Jumalan poikansa välityksellä ilmoittama totuus.” Hän tosin ei omasta kokemuksestaan tiedä, onko ihminen esimerkiksi olemassa kuoleman jälkeen siinä tai tässä tilassa, mutta hän luottaa lujasti siihen kirjaan ja niihin jumalanmiehiin, apostoleihin ja profeettoihin, jotka sillä tavoin kertovat kuolemanjälkeisestä elämästä. Hän ei myöskään usko, että ihminen voisi päästä mihinkään tietoon ”salaisista asioista”, sillä hän pitää sellaista tietoa tarpeettomana, jopa vaarallisenakin. Mutta kuitenkin hänen uskonsa koko sisällys on siinä, että uskonto itse on totuus ja että ainakin alkuperäiset uskonnon julistajat ovat olleet totuuden tietäjiä.

Näin ollen joudumme loogisesti seuraavaan kysymykseen: entä jos uskonnon nykyiset edustajat, papit ja jumaluusoppineet, ovatkin käsittäneet väärin uskonnon varsinaisen tarkoituksen? Ehkei sen tarkoitus olekaan kasvattaa kannattajissaan sokeata uskoa, vaan elävää etsintää? Ehkä uskonnon opit ovat tieteellisten tutkimusten tuloksia, joiden todenperäisyys selviää ainoastaan sille, joka etsii ja tutkien kulkee määrättyä sisäistä tietä? Ehkä hengen tie on kirkoilta unohtunut, niin että ainoastaan maailmankuvien kuollut kirjain on jäänyt jäljelle?

Tiedätte, että teosofeina vastaamme tähän kysymykseen myöntävästi. Teosofia ratkaisee tämän monen mielestä vaikean ja pulmallisen kysymyksen sillä yksinkertaisella tavalla, että se sanoo: ”Uskonto on alkuperäisesti tiedettä. Se on esoteerisessa merkityksessään tiedettä.”

Samoin kuin astronomia, samalla tavalla uskontokin on tiedettä. Tienkin useimmat ihmiset jäävät sille kannalle, että he vain lukevat astronomisia teoksia ja uskovat niiden oppeihin, mutta on myös joitakuita, jotka tahtovat syventyä enemmän ja tulevat itse tähtitieteilijöiksi. Samoin useimmat ihmiset jäävät ”uskovaisten” kannalle, mutta jotkut syventyvät uskonnon mysteereihin ja pääsevät itse tietoon salatuista asioista. Niinpä uskontojen ensimmäiset perustajat ja suurimmat merkkihenkilöt ovat aina olleet ihmisiä, jotka ovat tienneet. He ovat kertoneet eri asioita: toinen on kertonut yhdestä asiasta, toinen toisesta, tai jos he ovat puhuneet samoista asioista, he ovat tehneet sen eri tavalla johtuen siitä, että he ovat eläneet eri aikoina jne. Kertomukset sinällään ovat toisarvoisia, sillä niitä ei voi todistaa eikä edes täysin ymmärtää, ellei itse ole päässyt tietoon. On pantava mieleen vain se seikka, että ne henkilöt, jotka ovat näitä asioita kertoneet, ovat tienneet. He ovat totisesti tienneet, sillä – niin kuin todellisilta tiedemiehiltä sopii odottaakin – he ovat selvästi sanoneet, millä tavalla voi päästä tietoon. Heidän varsinainen, esoteerinen opetuksensa onkin ollut: ”Tehkää niin kuin minä käsken, että te pääsisitte totuuden tietoon”, – eikä heidän opetuksiaan voi suorastaan todistaa muuten kuin siten, että itse koettaa kulkea sitä tietä, jota he, tietäjät ja viisaat, ovat viitoittaneet, samoin kuin tähtitieteilijäksi pyrkijä itse suorittaa kaikenlaisia tutkimuksia yliopistoissa ja observatorioissa.

Mutta mistä me voimme tietää, mitä viisaat ovat opettaneet totuuteen vievästä tiestä, kun kerran kirkot ovat unohtaneet sen? Ns. pyhistä kirjoista. Meillä on maailmassa sellaisia kirjoja ja kirjoituksia, jotka samoin kuin astronomiset teokset esittävät meille viisaiden tietoja ja kuvaavat sitä tietä, jota meidän on kuljettava. Meillä on tällaisia kirjoja, ja niitä sanotaan pyhiksi kirjoiksi. Niitä on jokaisessa uskonnossa.

Lähtien siitä, että Uusi testamentti on tällainen pyhä kirja, joka kertoo, mitä kristinuskon tietäjät ovat nähneet elämästä ja kuolemasta ja millä tavalla me voimme päästä samaan tietoon, tahdomme nyt koettaa seuraavassa esittää muutamia merkillisiä näkökohtia Uuden testamentin suhteen.

Jatkuu...